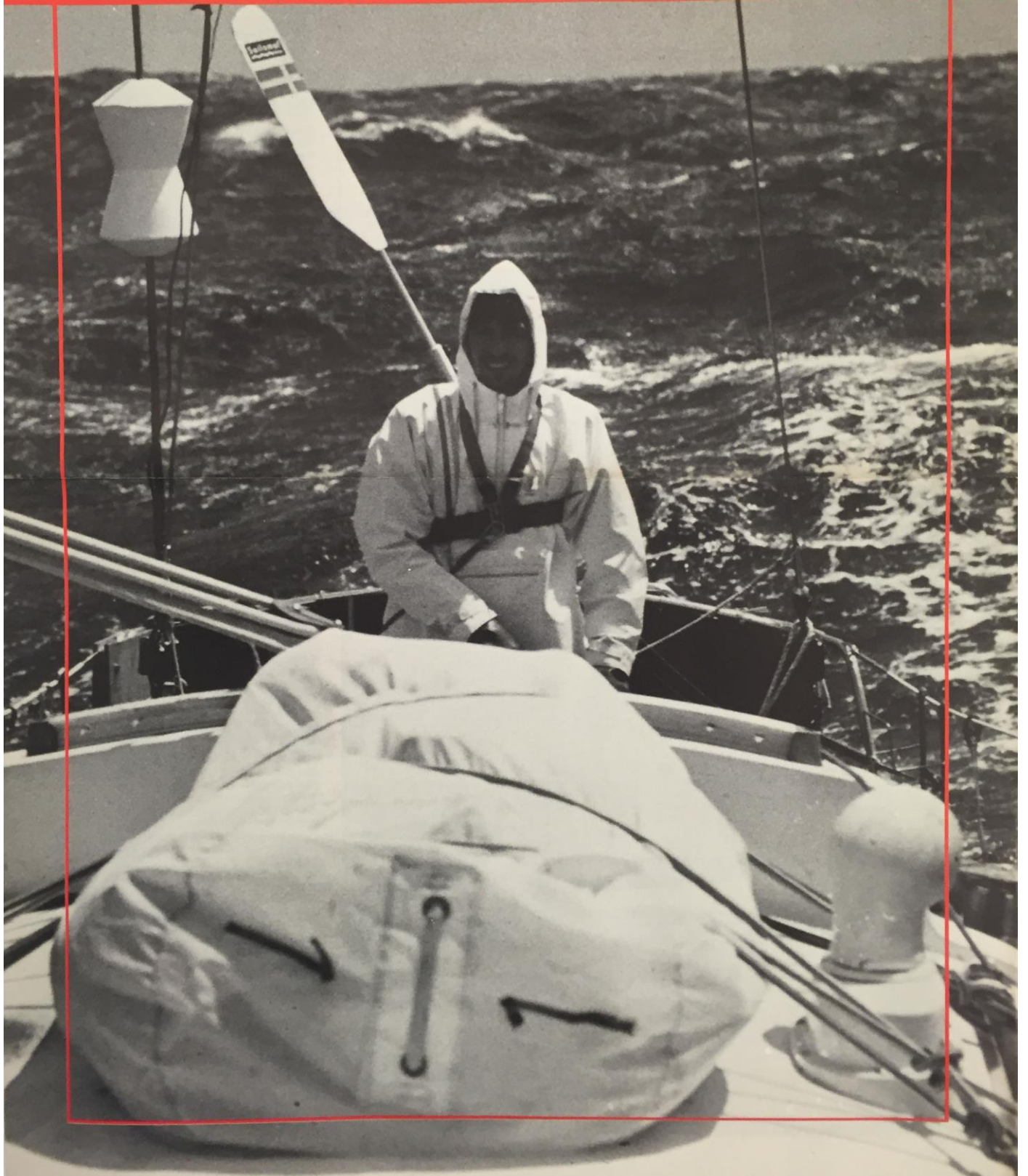

MED ANAGADA RUNT HORNET

"Att segla är nödvändigt". Vad skulle annars kunna få fyra unga svenska killar, mitt i karriären att köpa in och rusta upp en Gallant 53:a och sedan tillbringa mer än ett år ombord på den under en resa på 30.000 sjömil?

30.000* SJÖMIL MED MICRON 25 I BOTTEN.

Själva seglatsen startade i Panama i mars 1983. Då hade vi redan ett par års erfarenhet av Anagada, vi köpte henne 1981 i Sockholm. Vi hade seglat rätt mycket långsegling med henne, bl. a. Västindien två gånger. Så vi visste att vad på henne ankom skulle det knappast uppstå några problem att ta sig runt Hornet. Eller klara Roaring Forties.

Själva var vi runt dom trettio alla fyra och vi hade känt varandra i många år. Idén att segla i Stilla Havet och att runda Hornet hade vi burit på ända sedan vi hörde ett föredrag av Rolf Bielke för några år sedan. Alltnog, nu var det dags för Stilla Havet!

Vi lämnade Panama City efter tre veckors trimning och proviantering.

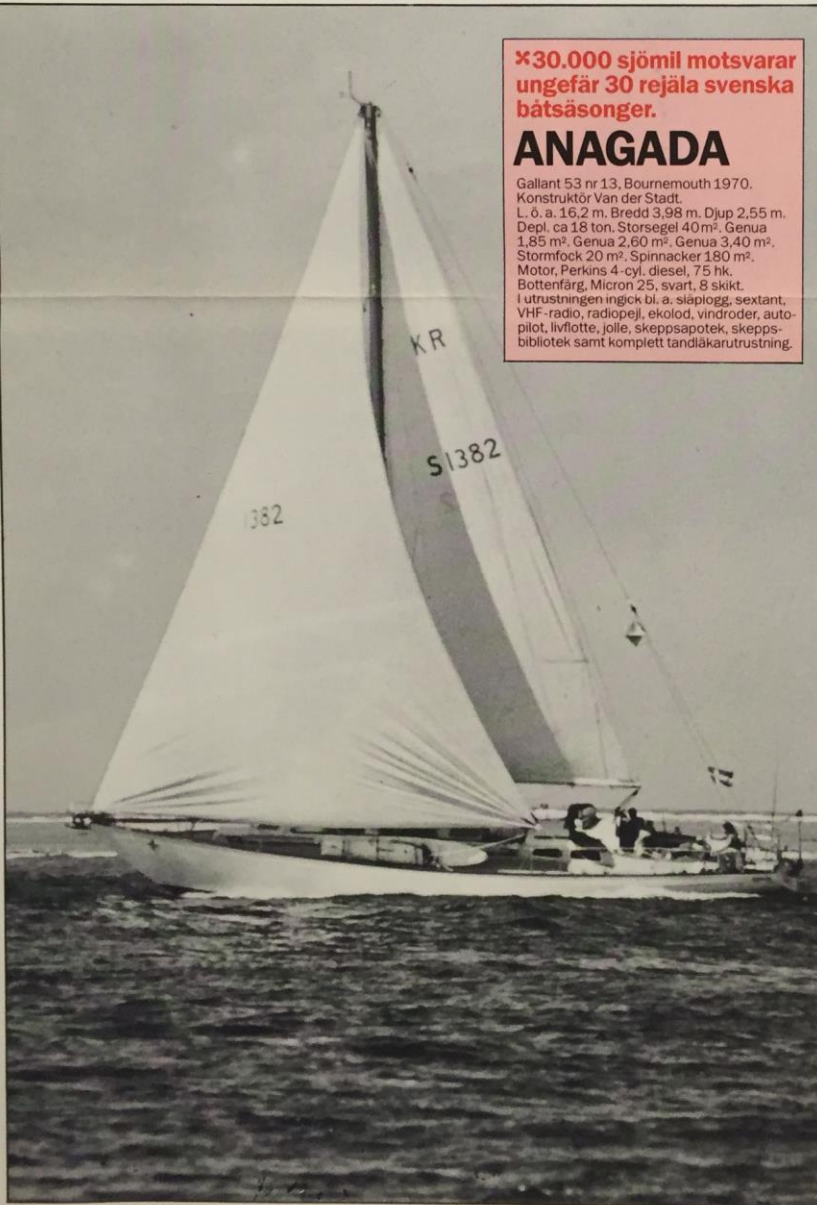
I början var det ganska dåligt med vinden så vi tog sex dagar på oss till vårt första mål, Cocos Island, en liten djungelbeklädd tropisk ö med 3 inneväpnare. Dom hette José, José och José. Det är faktiskt sant!

De tre José visade sig vara mycket gästfria och de guidade oss med stolthet runt i sitt lilla djungelparadis. Dessutom vimlade det av hummer och ostron utefter stränderna. Men

*30.000 sjömil motsvarar ungefär 30 rejäla svenska båtsånger.

ANAGADA

Gallant 53 nr 13, Bournemouth 1970.
Konstruktör Van der Stadt.
L. ö. a. 16,2 m. Bredd 3,98 m. Djup 2,55 m.
Depl. ca 18 ton. Storsegel 40 m². Genua 1,85 m². Genua 2,60 m². Genua 3,40 m². Stormfock 20 m². Spinnacker 180 m².
Motor, Perkins 4-cyl. diesel, 75 hk.
Bottenfärg, Micron 25, svart, 8 skikt.
Utrustningen ingick bl. a. släplogg, sextant, VHF-radio, radiopojl, ekolod, vindroder, autopilot, livflotte, jolle, skeppsapotek, skeppsbibliotek samt komplett tandläkarutrustning.

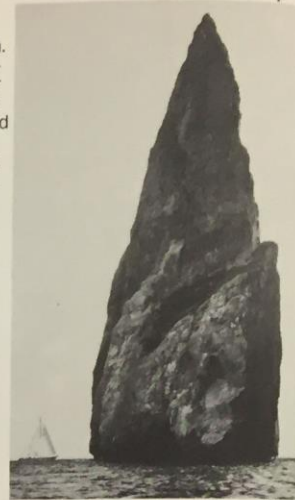
vårt första längre uppehåll var egentligen Galapagosöarna dit vi seglade vidare, avvinkade av våra tre värdar.

Galapagos blev en av höjdpunkterna på hela resan.

Vilken natur! Vilket djurliv! Detta är det perfekta resmålet för den som vill dyka i vatten som vimlar av kända och okända fiskar, ja, t o m ett och annat sjölejon. Och detta är ju sedan länge ett Mekka för de riktigt inbitna fågelskådarna. Att se en albatross i flykt var en upplevelse fullt i klass med västkustens tårnor, vi lovar.

Och naturligtvis såg vi oss mätta på guano också, d v s fågelspilling i sådan mängd att det nästan ser ut som klippformationer.

Oarna är bebodda så vi gjorde en del ridturer uppe i bergen också. I land vimlade de av leguaner, stora ödlor som ser otäcka ut, men dom är i själva verket rätt harmlösa. Efter en oförglömlig månad på Galapagos var det dags att segla vidare.

Kicker Rock vid Galapagos. Påminde om Anagada i formen.

Nu satte vi kurs mot vår första riktiga söderhavso.

Fatu Hiva i ögruppen Marquesas. Sydostpassaden och vindroder förde oss rakt på ön efter 18 dygns lugn segling. Vilken känsla att ankra upp utanför en liten by på läsidan och mötas av invånarna i deras utriggarkanoter. Precis som på bio! Som vi uppfattade polynesierna så är dom faktiskt mycket vänliga och ännu inte så förstörda av civilisationen som vi kanske hade väntat oss. Det går fortfarande att hitta små orörda paradis i dom här delarna av Stilla Havet.

Vi gjorde långa vandringar över öns inre högländ och vi deltog också i bybefolkningens vardagsliv och fester. Man dansar mycket i Polynisien och på avskedsfesten bad man oss dansa något typiskt svenskt.

För första gången i Fatu Hivas historia uppfördes då Små Grodorna i svensk originalversion. Detta gjorde tydligen ett starkt intryck, för när Rolf Bielke något senare besökte ön, dansade byborna stolt sin version av Små Grodorna för honom!

Äntligen palmer och laguner!

Vårt nästa mål var Tuamotos, en grupp av s. k. atoll-öar, d v s runda, palmklädda sandrevlar med en lagun i mitten. Högsta höjd över havet ca. 3 meter! Inte att undra på att det blir katastrof när dom tropiska cyklonerna sveper in över ett sådant ställe.

Här upptäckte vi att visst fanns det polynesier som smittats av den västerländska s. k. civilisationen. Av de 200 invånarna i ögruppen hade nästan allihop fruktansvärt dåliga tänder.

Vi förstärkte reskassan genom Jonas, vår tandläkares insatser. I början jobbade han ombord, men tillströmningen av patienter blev så stor att vi istället riggade upp utrustningen inne i den enda byns biljardhall. De flesta patienterna ville ha fullservice, d v s tanden skulle dras ut, inget trams med lagning av hål, rotfyllningar eller liknande.

På Tahiti besökte vi Bengt Danielsson.

När alla tänder var utdragna på Tuamotos seglade vi mot Tahiti och Papeete, den största staden i Söderhavet med sina 45.000 inneväpnare. Mycket franskinspirerad miljö med boulevarder och uteserveringar. En glad och rörig stad med

Vissa delar av Polynisien är så civiliserade att folk har dåliga tänder. Men det kunde vi råda bot på.

blomsterklädda polynesiskor på vespor, Gauloiserökande gentlemen, bilverkstäder och supermarkets.

Här på Tahiti besökte vi också Bengt Danielsson, den smått legendariske svensken som mer eller mindre utvandrat hit. Vi tillbringade en fantastisk söderhavsnatt på hans veranda, där han trollband oss fullständigt med sina historier om Polynisien förr och nu. Vi förstod efter besöket hos honom hur viktigt det är att söka skydda och bevara de ännu återstående orörda miljöerna här ute.

På grannön Moorea besåg vi Cook's Bay uppkallad efter Söderhavets store upptäckare James Cook. Det var här man spelade in filmen "Myteriet på Bounty" och kulisserna finns kvar. Dessutom lär det finnas några i rakt led nedstigande släktingar till de riktiga myteristerna som fortfarande lever här!

Rarotonga – engelskt öl, njurpaj och vänstertrafik.

Vi ville nå Nya Zeeland i slutet av september, för då skulle vi få sverigebesök. Därför avseglade vi med saknad i hjärtat från Sällskapsöarna. Nästa större uppehåll blev då Rarotonga, ett ställe där det engelska inflytandet dominerade.

Än vimlar det av orörda små paradiser i Söderhavet.

Vilken kontrast då att segla vidare till Tonga, omkring 1.000 sjömil väst-nordväst Rarotonga. Där träffade vi på människor som aldrig sett en turist eller fritidsbåt tidigare. De kom fram och rörde vid oss, var vi verkliga? Var kom vi ifrån?

Här fanns inga bilar eller vespor, inga affärer, ingen elektricitet. Man levde på samma sätt som man förmodligen gjort i hundratals år. Nära naturen. Och helt beroende av den. Vi hade vissa språksvårigheter, men med gester och leenden klarade vi oss långt.

Cook's Bay där "Myteriet på Bounty" spelades in. Myteri var knappast aktuellt för oss.

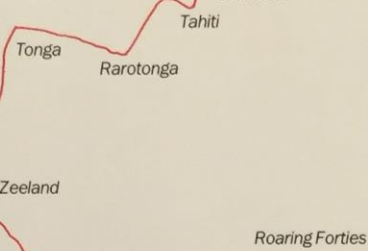
Seglingen till Nya Zeeland gav en liten försmak av vad som komma skulle.

Från Tonga till Auckland blev det kallare och kallare. Snart var det nere mellan 10 och 15 grader. Vi som hade vant oss av med kläder fick nu leta efter tröjor, dunjackor, vantar och mössor.

Väl framme i Auckland tog vi in Anagada på varv där hon låg i sex veckor inför det stora äventyret – Roaring Forties.

Rigg, motor, roder och vindroder kollades minutiöst, seglen lagades och förstärktes och en värmekamin installerades.

Vi tillverkade också nödluckor för alla ventiler och satte in effektivare pumpar. Proviant för några månader

stuvades också in, sedan var det dags!

Roaring Forties – nu fick både vi och Anagada visa vad vi gick för!

5 november 1983 lämnade vi Auckland bakom oss. Puerto Montt i Chile 5.200 sjömil österut skulle vara nästa land i sikte.

Den kortaste vägen i västvindsbältet går vid 60° syd, men då blåser det i stort sett minst 20 m/s hela tiden. Och det finns risk för isberg också! Vi valde istället att gå ner till 47° syd och fortsätta på den latituden hela vägen.

Fr. v. Lars Brune, Gunnar Wexell, Per Söderberg och Jonas Andersson. Anagadas besättning.

Redan efter ett par dagar börjar lågtrycken dyka upp. Mönstret är detsamma, lågtrycken avlöser varandra. Det börjar blåsa från nordväst och barometern faller. Vinden ökar och vrider till väst. Barometern börjar stiga, vinden går över på sydväst och minskar. Men tro för den skull inte att det någonsin är riktigt lugnt i Roaring Forties! Vågorna hinner aldrig lägga sig förrän det är dags igen. Vågor på upp till 10 meter var ingen ovanlighet.

Vår normala segelföring var stormfock och bottenrevat och då fungerade Anagada perfekt.

Roaring Forties. En bild säger mer än tusen ord.

Hon red som en svan i den höga sjön tyckte vi. Vindroderet fungerade inte riktigt så bra i den höga sjön, så långa tider fick vi handstyra. Det gick bra, men visst var det kallt, temperaturen låg på sådär 5 plusgrader. Lågg sedan till vinden!

Sittbrunnen vattenfylldes ett par gånger, men någon verklig fara var det aldrig. Och trots det halvmulna vädret gick det bra att ta ut positionen med sextant.

På förmiddagen den 31:a dagen siktade vi land! Och två dygn senare ankrade vi i Puerto

Montt på Chiles sydkust. Vilken känsla. Vi hade klarat det!

Fast en sak hade vi inte räknat med. Träningsvärken. Första dagarna hade vi problem bara vi skulle gå korta sträckor.

Nu var det Hornet som lockade.

Efter en viss återhämtningsperiod sattes kursen söderut genom den patagoniska skärgården. Här bor nästan inga människor. Men det finns ett rikt djurliv, pingviner, sjölejon och en och annan val. Och vilka glaciärer!

Vi följde Anderna ända ner till Sydamerikas spets – det beryktade Hornet. Nu hade vi en väldig tur med vädret den dagen vi rundade Kap Horn. Vi kunde ta om gå i gummibåten för att ta bilder på Anagada med klippan i bakgrunden.

Tv. Kap Horn. Th. Anagada.

Då tyckte vi nog faktiskt att Roaring Forties var värre.

4 februari 1984 blev iallafall en minnesvärd dag, det är ju inte så ofta man rundar Hornet, det måste erkännas.

Efter Kap Horn seglade vi mot Falklandsöarna. Där fanns fortfarande gott om militärer. Och får förstås.

Ja, sedan var det nästan rena semesterseglingen. Hem till Marstrand via Rio, Recife, Azoreerna, Kanalöarna och Skagen. Anagada ankrade i Marstrand 1 juni 1984 efter en seglats på omkring 30.000 sjömil.

"Att segla är nödvändigt", det håller vi med om. Man gör nog inte om en sådan här sak, men man ångrar den aldrig heller, det kan vi försäkra. Försök själv så får du se!

Våren 1982 målades Anagada i botten med 8 skikt Micron 25, svart. Färgen lades på med målardyna. 2 år och 30.000 sjömil senare fanns det fortfarande ingen beväxning och färgen var fortfarande aktivt beväxningshinderande. Ett gott bevis på Internationals kvalitet.